

A LA TAULA DE SEMPRE

“L'amour est la seule chose qui grandit quand on le partage”

Antoine de Saint-Exupéry

Mirant l'abarrodat pot metàl·lic, em trobava observant cadascun dels bolígrafs mig mossegats, mig destruïts pel pas dels anys, la deixadesa i alguna que altra situació d'estrès on necessitava emportar-me alguna cosa a la boca, alguns d'ells no tenien ni tan sols tinta, i la immensa majoria ni escrivien però eren els únics acompanyants d'un dia més a l'oficina. Cadascun tenia la seva pròpia història amb els alts i baixos que la vida mateixa ens ensenya a gaudir i a superar, els bolígrafs de *merchandising* d'algunes fires i convencions a les quals la feina requeria la meva assistència, el bolígraf metal·litzat de tons daurats i platejats amb estoig de fusta inclòs que et regala el teu superior per la teva boda per por a fer-te un regal inapropiat perquè no sap res de tu i que tu mai utilitzes per por de fer-lo malbé però que has de conservar en l'abarrodat pot de bolígrafs per respecte al superior que mai s'ha interessat per un subordinat lligat a la pantalla de l'ordinador que treballa per al funcionament, sigui bo o dolent, de l'empresa; però tot i que en aquell pot hi poden arribar a haver més de vint de diferents sempre agafes el mateix, aquell que t'atreu no pel seu aspecte sinó perquè saps que funciona, perquè mai t'ha fallat i s'ha mantingut fidel en escriure sempre que ha calgut, és un bolígraf normal, sense cap tret que el diferencia de la immensa multitud de bolígrafs que poden arribar a circular per una oficina, aquell que fas més teu que qualsevol dels altres, aquell que es guanya el teu afecte i que és capaç d'absentar-te en ment i presentar-te només en cos mentre concentrat només mires els bolígrafs en comptes de treballar. Una trucada, em retorna a la situació en què estic, assegut en una cadira que per còmoda que sigui se'm fa molesta quan porto una jornada de vuit hores i mitja sense moure'm només per anar al lavabo, perquè em requereixen, per dinar o simplement perquè busco una excusa per aixecar-me i estirar les cames. Quan hi penso, em sento com si tot hagués estat un error, i en comptes de combatre, ja he iniciat la retirada. Penso en el meu futur, en el que m'espera el pròxim dia, vint-i-quatre hores ja previstes i no és necessari mirar les vetes de les mans per saber que no hi haurà sorpreses. Em sento com si ja ho hagués viscut tot, i el pitjor és que penso que no queda res més per viure. La meva era una rutina més dintre de la meva vida, o una vida més dintre de les rutines. No saps ben bé que et manté retingut a la rutina diària, potser és per aconseguir una estabilitat o potser no coneixes cap més vida, sigui quina sigui la raó cada dia ens despertem per anar a treballar i només se m'escriu un somriure a la cara quan veig arribar a la meva companya que com jo s'ha arreglat, s'ha vestit amb la roba més formal només per atendre trucades telefòniques i contestar correus. Ella és la que em desperta cada dia, em coneix més que cap altra persona, fins i tot més que els meus pares que em van motivar a estudiar per una cosa que ni sentia ni volia sentir. Però ella

és diferent perquè es preocupa, s'interessa, és amable i sovint riem junts quan parlem plegats en el bar del carrer del davant de les oficines on prenem cafè mentre ens queixem de les nostres avorrides vides. Avui com qualsevol altre dia no és una excepció, la salutació formal però propera al arribar m'impulsa als matins a venir motivat i fixar en el meu lloc de treball al costat del seu, llàstima que un panell de fusta ens separi la major part del temps.

La trucada d'un client i la resposta posterior em sobten. -Sí, ara mateix en prenc nota, un moment si us plau-, on estarà el maleit boli, aquell que sempre era tan fidel a mi, remeno entre papers escampats sense solta ni volta i allà el trobo amb la punta al descobert, immòbil, esperant a ser recollit, el cullo i amb lletres ràpides escric sobre el paper el que m'havien especificat acompanyat d'un -moltes gràcies i un adéu tingui un bon dia-. Sento que em criden, és ella, la seva veu m'avisa que ja són dos quarts de dues, hora a la qual podem sortir per dinar al bar del davant, el segon somriure del dia em torna a omplir d'alegria. -Vés passant- em diu la veu que abans em parlava -tinc alguna cosa per a tu-, en aquest moment tot és un plaer, sembla que la vida no hagi de parar mai de saludar-me amb veu dolça. Asseguts a la taula de sempre, la que dóna al costat de la gran finestra per la qual entren raig de llum que donen vida al petit però acollidor local, sense tan sols començar la conversa, m'allarga una planta de flors més que boniques, curioses, acompanyades d'un – volia regalar-te alguna cosa per donar-te les gràcies pel favor de l'altre dia, m'ha dit el florista que aquestes flors no són corrents, segueixen una proporció matemàtica interessant i que es compleix en moltes espècies, espero que t'agradi-, en aquell moment em vaig quedar atònit, m'esperava un altra cosa inútil per a decorar el meu petit box, en aquell moment no sabia com la planta de flors blanques tacades amb tons càlids podria arribar a canviar la meua vida. Crec que des d'aquell moment em vaig obsessionar per descobrir una cosa de la qual no en sabia gairebé res però que havia estat present durant tota la meua vida, no com aquells bolígrafs a què donava tanta importància sense importar-me més mínimament, era una altra sensació com quan obres els ulls passada una nit fosca i veus la claror, acabava de descobrir el timó que reconduiria la meua vida lluny d'anar a la deriva com quan navegava amb els ulls tancats. No sé si va ser la màgia d'aquelles fulles o el que s'amagava darrere la seva olor i els seus colors però des d'aquell moment vaig decidir ser humà en comptes de conformar-me amb el ser. Només em va sortir un –moltes gràcies-, però no van ser les meves paraules les que van satisfer a aquella que tant m'estimava sinó l'emoció de un nen amb una joguina nova que vaig mostrar. Sens dubte en entrar de nou a les oficines per segona vegada al dia, el primer que ens va colpir va ser la potent veu de l'encarregat de la planta, del meu superior, que amenaçava amb to violent a un dels companys perquè ja eren masses les queixes que havia rebut d'ell, una paraula més i ja no va a tornar a ocupar el seu lloc, va sortir del despatx amb el cap baix, derrotat, com qui ha perdut una guerra, i se'n va anar directament per la porta principal, deixant enrere la seva rutina, la seva vida. Ningú va acudir a la seva busca, ningú es va atrevir a moure un sol dit. El gerent sentint-se guanyador va tancar la porta que havia deixat oberta qui ja no tornaria. Pot ser ja havien estat masses les oportunitats

que li havien donat, no va saber quan n'hi havia preu, ambdós ho van poder jutjar però només un dels dos hi va saber posar el límit. En aquella jornada ja no vaig tornar a parlar amb ningú, ni vaig parar-me a observar més el regal que m'havien fet, tots ens vam limitar a complir amb la nostra obligació com si també ens hagués derrotat a nosaltres. L'endemà ja va ser un dia diferent, com tots els altres però amb un fet que no oblidaré per molt que passi el temps i els anys. Resulta que vaig retornar als vells costums i observant la vellesa de la successió de Fibonacci i la llei de Ludwug, de les quals m'havia estat informant durant la nit de la mà d'un llibre de matemàtiques que m'havien comprat els meus pares fa molt de temps en un intent fallit d'aficionar-me per alguna cosa. Aquella sortida de l'oficina per a mi va ser com fugir de la vida mateixa, des de aquella nit, i aleshores les restants vaig sentir la necessitat de marxar, arrancant de un cop les arrels que m'arrelaven a una vida morta des de ja feia temps. Vaig mirar, donant excuses, com tots marxaven a les seves respectives cases i en aquell moment vaig notar un pessigolleig en el cos més típic d'un enamorat que d'un home que es vol quedar a la oficina. Com un lladre expectant no ser descobert vaig quedar-me allà observant aquelles proporcions tan definides que dies enrere m'havien enamorat, analitzant cada detall, cada llei, havia començat a comprar revistes que parlaven del tema fins que em vaig arribar a tornar tot un expert. Vaig descobrir que el món natural reservava al nombre d'or un paper essencial íntimament relacionat amb els processos de creixement espacial, una pauta que atorga configuracions geomètriques, fenòmens que creen la màxima bellesa estètica, de la qual desconeixem la seva funcionalitat però que simplement ens meravellen. L'afició per la proporció àuria es va traslladar en mi des de la planta que tant summament cuidava fins a l'art de Fidias en la construcció del Partenon de Grècia, o de Leonardo de Vinci, qui pensava que la perspectiva era la regna de la pintura, o en la Sagrada Família de Miquel Àngel pintada a principis del segle setze, també els fenòmens atmosfèrics em van absorbir completament, la proporció àuria del desenvolupament dels huracans, en cristalls de pedres precioses, la divina proporció com la anomenaven els renaixentistes italians com Luca Pacioli o Leon Battista Alberti qui la va definir com la bellesa perfecta i l'espiral meravellosa. Un únic nombre que tants sobrenoms havia rebut, raó extrema i mitjana, raó àuria, raó daurada, mitja àuria, era el centre dels meus pensaments 1,618033988749 i infinites xifres més eren per a mi sagrades, vaig descobrir que el món era matemàtic. Quan ja em disposava a abandonar el meu lloc vaig sentir algú aproximant-se, deuria ser el vigilant en la seva última ronda abans de tancar l'edifici, Vaig despertar amb la sensació de ridícul, vuit d'excuses, sense explicacions possibles, irreflexivament actuava, no era conscient del què feia, corrent vaig agafar la planta, me la vaig abraçar i em vaig tancar en un dels lavabos de la planta, immòbil, desitjant que el vigilant per casualitat no hi entrés. Vaig sentir el tancar de portes i el girar de claus, el meu sofriment havia acabat, en aquell moment no vaig pensar en el que demà m'esperaria, m'havia quedat tancat en el lavabo d'homes i no en podria sortir fins l'endemà, a primera hora quan obrissin les portes desitjant que ningú és preguntés d'on havia sorgit aquell matí. Vaig limitar-me a viure el present els endemà a partir d'ara serien molt més diferents dels ahir.

Des d'aquella nit la necessitat d'evadir-me, de buscar allò que m'apassionava va ser evident, la meva concentració en la feina anava disminuint i el meu superior ho notava, ja n'eren diversos els avisos, les recomanacions per part d'aquella que estimava o m'havia fet estimar, fins que vaig marxar, lluny de tot, lluny de tots, on ningú em jutgés on pogués ser com volia ser. Quan les coses no van com esperem ens empenyem en canviar la situació, els personatges, quan l'única cosa que hem de fer és canviar la història. Ara reconec que no va ser del tot encertada la meva decisió prematura, una trucada em va retornar altra vegada, no sabia de qui era ni com havien aconseguit el meu telèfon, mai el vaig donar a ningú, tampoc el vaig requerir de ningú. T'estimo, es va escoltar a través de la nit, no em va importar quina veu va deixar caure aquella frase, no va importar si va ser una única veu, tan intensa que en semblaven dues, o si eren dos que, confuses en semblaven una. La màgia de les matemàtiques m'havien evadit per complet de tota la realitat, volia una vida àuria mentre vivia una vida afí, volia ser un nombre irracional mentre sempre havia estat natural, volia anar-me cap a l'infinit mentre només feia que apropar-me al zero, volia ser un fractal impressionant mentre era el caos incondicional, volia ser estimat mentre tan sols desitjava tornar a enamorar-me de qui més m'estimava i aquesta vegada suma d'afecte, resta de llibertats, multiplicació de responsabilitats i divisió de béns serien la meva única realitat, la meva vida.